

ZEUS

Em diuen Zeus i vaig nàixer a l'Horta Nord, concretament al poble de Foios. Mos pares eren llauradors amb pedigrí. Mon pare, Thor, pertanyia a una família de Montcada i ma mare, Afrodita, a una de Bétera. Tinc 4 germans i tots vivim prop de la ciutat de València. Els meus amos, Berta i Artem acaben de tindre un xiquet al qual han anomenat Pere, com el pare de la Berta, llavors últimament no em fan molt de cas. De tota manera m'agrada estar amb ells, els estime, i Pere sempre té un somriure per a mi.

La família de la Berta viu prop de nosaltres i passa molt de temps a la nostra casa ocupant-se del Pere quan la Berta i l'Artem estan fora. Em tracten molt bé, sempre em porten les sobres de la paella, nyam, nyam...!! Al contrari, ara que ho pense, no conec a cap familiar de l'Artem. De vegades l'escolte parlar amb ells, però no entenc res del que diu. De totes maneres, se'l veu feliç ací, té molts amics i molta gent que l'estima.

Fa uns dies que trobe molt estrany a l'Artem. Està trist i parla més del que és normal amb la seua família, se'l veu preocupat. També m'he adonat que es passa les hores pendent del que diuen a la televisió. L'altre dia, mentre estava gitat als seus peus, vaig veure el que mirava amb tanta atenció. S'hi veien ciutats destruïdes i gent carregada amb moltes coses. Tenien el semblant trist com l'Artem. Pareixia que estaven fugint de sa casa i no m'estranyà, se sentien bombes i hi havia gent amb armes per tot arreu. Em vaig quedar al seu costat tota l'estona per veure si l'animava.

Des d'aquest canvi d'humor del meu amo, quan em trau al carrer, la gent del poble el para sovint per a preguntar-li. Ell parla sense parar amb cara de preocupació i els veïns menegen el cap, en senyal de comprensió. M'agrada estar més temps fora de casa perquè últimament no isc tant com voldria. Encara sort que em queda el terrat...

Hui ha vingut un amic molt proper de l'Artem amb bosses plenes de mantes, roba, joguets i aliments. Per a què durà tot això, a ma casa? No li he donat importància i he anat a jugar una estoneta amb el Pere, que està al sòl del menjador damunt de la seua manteta preferida. Però, durant el dia, la nostra casa se n'ha anat omplint de bosses que ha dut la gent del poble i els voltants. Açò pareix un mercat.

En aquesta casa no es pot dormir, tot el dia entrant i eixint gent que no conec de res, però és divertit. M'agrada que hi haja moviment perquè sempre hi ha algú amb mi, fent-me carícies o tirant-me la pilota. Els meus amos estan molt ocupats i jo intente que estiguen contents en tot moment.

De sobte, hui he eixit a passejar amb la Berta i el xiquet i, quan hem tornat, estaven emporta'n-se les bosses en una furgoneta gran. Uf, ja no cabíem a casa...

Què passa hui? L'Artem se'n va anar fa uns dies, la Berta està súper nerviosa amunt i avall i ha mutat el Pere. Pareix que siga festa. Olé!!! Pinta bé, igual toca "torrada"...

Ostres, l'Artem té família. Tenim visita, ja deia jo... Han vingut amb ell una dona major, que supose deu ser sa mare, i una parella amb dos xiquets. Parlen estrany com ell, però em cauen bé, semblen simpàtics.

Ara convivim huit persones i un gos a la mateixa casa. Hi ha menys espai, però és molt més divertit. Mai no estic a soles i sempre hi ha algú disposat a jugar. Açò sí que és una família com déu mana.

La gent del poble els tracta com si els coneguera de tota la vida. El germà de l'Artem treballa al camp i la dona està de cambrera en una cafeteria. En canvi, l'àvia del Pere es queda tot el dia en casa amb nosaltres, és molt afectuosa i cuina de meravella. Els xiquets han començat l'escola. El més important és que ara ningú no sembla trist com quan arribaren. També han vingut més famílies com ells al poble, crec que això ha servit d'ajuda perquè estiguen més a gust.

Han passat els mesos, però la situació continua igual. En la televisió no parem de veure ciutats destruïdes i gent carregada amb les seues coses d'un lloc a un altre. Quina tristor. Per què els humans no poden ser un poquet com nosaltres? Volem de forma incondicional, sense ningú interès ni demanar res a canvi. Si fora així, un altre gall els cantaria...

M'he despertat pel soroll de la gent parlant alt i, quan he aconseguit obrir els ulls, he vist que tots votaven i s'abraçaven plorant d'alegria. La televisió està encesa i mostra imatges de gent al carrer abraçant-se com ho fan ara mateix l'Artem i la seua família. Pel que es veu, l'home que eixia últimament a la tele que no m'agradava ni un pèl, ha entrat en raó i les famílies que han vingut al poble poden tornar a sa casa. Quina alegria!! Vaig d'un a altre contagiats per l'emoció.

Els trobarem a faltar, però sempre seran benvinguts. També podríem anar a veure'ls. Tant de bo que ningú calguera passar per eixa situació mai més. Odi fora! Interessos fora! Amor sempre!